

Bocianowo - jednostka zamieszkała przez 3,5% mieszkańców miasta, bezpośrednio sąsiadująca ze Śródmieściem (od południa) i wykazująca podobne cechy zabudowy śródmiejskiej.

Mapa 42. Granice Bocianowa

Źródło: Opracowanie własne na podstawie <http://www.google.pl/intl/pl/earth/>

Bocianowo podzielić można na dwa obszary:

- Na zachód od ulicy Gdańskiej – obszar historycznego Bocianowa ze zwartą zabudową śródmiejską i koncentracją funkcji mieszkalnictwa oraz handlowo-usługowej odbywającej się głównie w parterowych częściach kamienic – teren o znacznej degradacji substancji budowlanej. Znajdują się tu również budynki dydaktyczne Uniwersytetu Techniczno-Przyrodniczego w Bydgoszczy oraz Collegium Medicum Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu
- Na wschód od ulicy Gdańskiej – obszar mieszkalnictwa z bardziej rozproszoną zabudową, usług i handlu oraz szkolnictwa wyższego z siedzibą i budynkami Uniwersytetu Kazimierza Wielkiego. Tereny pomiędzy Al. Adama Mickiewicza i ul. Chodkiewicza charakteryzują się wartościową zabudową historyczną ukształtowaną w formie zwartych uporządkowanych kwartałów zabudowy. Część tego obszaru, na północy, zajmują także ogródki działkowe.

Historyczny rozwój Bocianowa związany jest z lokacją dworca kolejowego w II poł. XIX w. i wywołaną tym ekspansją ówczesnej Bydgoszczy na północ od miasta lokacyjnego⁸⁴. Rozplanowanie urbanistyczne zachodniej części Bocianowa podobnie jak zachodniej części Śródmieścia, opierało się tu na koncepcji prostopadłej siatki ulic z równomiernym podziałem parceli i dominacją wielorodzinnych kamienic czynszowych. Wtedy też wytyczono obecne ulice: Sienkiewicza, Rycerską, Raclawicką i Bocianowo, gdzie zamieszkali głównie pracownicy kolei i robotnicy. Zlokalizowano tu także koszary wojskowe, których pozostałości stanowią zabudowę mieszkaniową na końcu dzisiejszej ulicy Pomorskiej, tzw. „Londynek”. Stanowi on kompleks charakterystycznych budynków w konstrukcji szkieletowej o niskim standardzie wzniesionych pod koniec XIX w. Pierwotnie budynki te przeznaczone były dla szeregowych żołnierzy. Przed II wojną światową zlikwidowano koszary, a zajmowane budynki przeznaczono na cele mieszkalne i oddano mniej zamożnym mieszkańcom miasta⁸⁵. Obecnie rejon „Londynka” jest obszarem o znacznej degradacji substancji zabudowy i uznawany jako jeden z najbardziej niebezpiecznych w mieście. Budynki tam się znajdujące od lat nie były remontowane a ich stan techniczny wymaga podjęcia kompleksowych działań naprawczych.

⁸⁴ Iwona Jastrzębska-Puzowska, Rozwój przestrzenny Bydgoszczy na przełomie XX i XXI w., Bydgoszcz współczesne oblicze miasta, pod red. A. S. Kotowskiego i S. Sadowskiego

⁸⁵ <http://www.pomorska.pl/apps/pbcs.dll/article?AID=/20130119/BYDGOSZCZ01/130119280>